

Integration och danskonst

Genom sin kropp och sin röst, dessa omedelbara, känsliga och intelligenta verktyg, där relationer med andra och världen byggs, kan varje barn, tonåring och vuxen teckna sin världsbild, det som utgör mening eller icke mening, våld, glädje, hinder. Genom att förvandla en kropp till en poetisk danskropp kan var och en, förvisad bortom sina traditioner, känslor och erfarenheter, komponera konstnärliga uttryck av rotlösheten. Danskonsten är en "ursprungskonst", som innebär innovation och skapandet av ett utbyte av "kroppsspråk" mellan människor; vars och ens konst att integrera sig med ett annat folk.

Integration genom en humanistisk filosofi går ut på att det mottagande och det mottagna folket delar med sig av och utbyter erfarenheter,

"Jag är upphovet till vår handling, du som är målet för den (mottagaren), vi tillhör samma sort." T. Todorov, Le jardin imparfait.

Det är på detta sätt, i denna treenighet, som vi definierar och lägger fram den konstnärliga, kulturella och metodiska hållningen Bildning för alla.

Integration genom en långsam och dynamisk uppbyggnadsprocess av personliga och kollektiva, sinnliga och kulturella handlingar på följande vis.

Varje enskilt barns/persons handlingar. Var och en framställer och anförtror – genom sin uppfinningsförmåga och improvisation, sin tolkning och skrift av den egna dansen – sin dans, sin stil och sina personliga kvaliteter.

Handlingar med de andra i referensgruppen (skola, fritid, arbete). Att leva tillsammans och skapa gemensamma utbyten och diskussioner i syfte att lära och utöva de grundläggande egenskaperna i den andres dans, föreslå förändringar och på så sätt förstå berättigandet av andra kulturer.

Handlingar, utövning och verk av konstnärer från Danshistorien i värd- och ursprungslandet, och, i än större utsträckning, utövande och verk av "Mänsklighetens Världskulturarv".

Detta är vad Dans i skolan och Biennalen i Stockholm står för.

Workshopen, en hantverksmässig aktivitet av ömsesidig tolkning och integration

Den konstnärliga och kulturella workshopen utgör en gemensam plattform i tid, rum och erfarenhet där en *långsam och progressiv korsning* av sedvänjor och kultur konstrueras i en ömsesidig process och ömsesidig transformation (acceptera att ta emot, acceptera att föreslå, som värdland acceptera att den egna kulturen förändras, berikas och "kreoliseras" genom det som de gästande bidrar med, via sina traditioner och kunskaper...); en verklig ömsesidighet från den ena "till" den andra, som integrerar den ena "med" den andra, nya processer och former som föds "mellan" varandra...

En workshop för att *förenas* med andra och för att, i självständighet låta varje barn/person *befrias*.

En workshop för att bli mottaglig för att tolka kroppens *sinnerörelser*, en tolkning med *urskilningsförmåga* och som innefattar *kunskaper* om några nödvändiga riktmärken och begrepp, en *historisk* tolkning av källor, av händelser och befintliga verk.

Att integreras under en lång utvecklingsperiod genom att ta sig tid att ur ett kreativt och kritiskt resonemang, utforma kulturprojekt som är av etisk och estetisk mångfald, koreografiskt skapande och konstnärligt förverkligande.

Att integreras? Som gamla handskrifter, dessa manuskript som bevarar spår av överstrykningar, personliga utkast och gemensamma omredigeringar utgör minnet av ett unikt verk.

Integration ... kreativa lösningar? ... en "palimpsest"...?

Marcelle BONJOUR

Dedikerat Biennalen i Stockholm och Cecilia Björklund Dahlgren, september 2016

L'intégration et l'art des danses

Par son corps et sa voix, matériau immédiat sensible et intelligent, lieu des relations avec les autres et le monde, chaque enfant, adolescent, adulte, peut écrire ses visions du monde, ce qui fait sens ou contre-sens, violences, joies, obstacles. Par un travail de transformation du corps ordinaire en corps poétique de la danse, chacun peut, exilé hors de ses traditions, affections et expériences, composer des solutions artistiques à ses déracinements. L'art de la danse, un « art premier », l'invention et la création d'une « langue corporelle » d'échange entre les personnes ; l'art de chacun pour s'intégrer à un autre peuple.

S'intégrer par une conception humaniste du partage et de la traversée d'expériences, celles du peuple qui accueille celles du peuple accueilli.

« Je suis la source de mon action, tu en es le but (le destinataire), ils appartiennent à la même espèce. »

T. Todorov, Le jardin imparfait.

C'est ainsi, dans cette trilogie, que nous définissons et proposons la démarche artistique, culturelle et méthodologique de l'Education pour tous.

S'intégrer par un lent processus dynamique de construction d'actes personnels et collectifs, sensibles et culturels.

Les actes de chaque enfant-personne qui propose et transmet sa danse, ses goûts, ses valeurs personnelles par des actes d'invention et d'improvisation, d'interprétation et d'écriture de sa propre danse.

Les actes avec les autres du groupe de références (école, loisir, travail), une vie communautaire de pratique et de construction collectives d'échanges et de débats pour apprendre et exercer les caractéristiques fondamentales de la danse de l'autre, en proposer des transformations et comprendre ainsi la légitimité des autres cultures.

Les actes, pratiques et œuvres des artistes de l'Histoire des danses du pays d'accueil et du pays d'origine et, plus largement, les pratiques et œuvres du « Patrimoine mondial de l'humanité ».

Cette démarche est celle de Dans i skolan, Biennale de Stockholm.

L'atelier, une activité artisanale d'interprétations et d'intégrations réciproques.

L'atelier artistique et culturel constitue l'unité de temps, de lieu et d'expérience commune, où se construit un *métissage lent et progressif* des pratiques et des cultures, dans un double processus et une double transformation (accepter de recevoir, accepter de proposer, accepter pour le pays d'accueil que sa culture soit diversifiée, enrichie et « *créolisée* » par les apports des personnes accueillies, leurs traditions et leurs connaissances ...); une réelle réciprocité qui va de l'un à l'autre, qui intègre l'un et l'autre; de nouveaux processus et formes qui naissent « entre » les uns et les autres ...

L'atelier pour se *relier* aux autres et s'en *déliier* en toute autonomie de chaque enfant-personne.

L'atelier pour faire une lecture sensible du *bouleversement* des corps, une lecture de *discernement et apprentissage* de quelques repères et notions nécessaires, une lecture *historique* des sources, événements et travaux existants.

S'intégrer dans une longue durée déployée, en prenant le temps de l'élaboration d'un raisonnement créatif et critique, par une éthique et une esthétique de la diversité des projets culturels, des actes chorégraphiques et des réalisations artistiques.

S'intégrer ? Ces papyrus anciens, ces manuscrits qui conservent les traces successives des ratures, brouillons personnels et réécritures collectives et constituent la mémoire d'une œuvre unique.

L'intégration, des solutions créatrices?... un « palimpseste » ?...

Dédicace à la Biennale de Stockholm et à Cecilia Björklund Dahlgren - septembre 2016

Marcelle BONJOUR